

MATTI

TAMMI

REMES

VIITTÄ VAILLE
KUOLLUT

MATTI
REMES

VIITTÄ VAILLE KUOLLUT

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

MATTI REMEKEN RUBEN WAARA -SARJA:

Norjalainen tyttöystävä, 2021

Periaatteen mies, 2019

Regatta, 2016

Tappaja, 2013

Pako, 2011

Sukellus, 2009

Vain muutaman neliön tähden, 2007

Islantilainen syleily, 2006

Tappava tuliainen, 2005

Verenpunainen spiraali, 2004

Tappotanssi, 2003

Teoksessa siteeratun kappaleen *Tähdet meren yllä*
ovat sanoittaneet Unto Mononen ja Sauvo Puhtila.

© MATTI REMES JA TAMMI 2023

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-5026-7

PAINETTU EU:SSA

*Kirjassa kuvailtu Bromarv ei vastaa todellista
Bromarvin kylää. Myös Tiran kahvila on rakennusta
myöten täysin kirjailijan oman mielikuvituksen
tuotetta, samoin kivilaituri. Kaikki yhteydet todellisiin
henkilöihin ovat tahattomia ja sattumanvaraisia.*

*Oikein mikä on ja mikä väärin
autuaampi ottaako kuin antaa
vääryydellä suora teko maksaa
sellainen on tyyli maailman.*

*Rakkautta ei saa oven takaa
kainosti sen aina joku sulkee
rakkauden oltava on suoraa
ei se muuten ole elämää.*

RAKKAUS KASVOISTA KASVOIHIN
SAN. SAUVO PUHTILA

I

ENNENAIKAINEN KUOLEMA

Kerro Ruben Waaralle, isälleni, että olen kuollut. Vai olenko? Kerro, jotta hän kostaisi, vaikka ei hän siihen ryhdy, ei edes minun takiani. Tässäkö se oli, lyhyt elämäni? Rakkautta on ollut, mutta ei riittävästi, ja paljon on ollut myös tuskaa.

Vanha puinen vene kynti aallokossa, se keikkui ja haukkasi laineita säännöllisin liikkein, kuin työntäen matkustajaansa kohti kuolemaa. Vera Beck oli aseteltu kalastajaveneen pohjalle verkkojen ja pressujen päälle.

Tuuli oli kova mutta onneksi myötäinen, ja matka eteni jotenkuten, vaikka ei ehkä niin nopeasti kuin ruoria puristava kalastaja olisi toivonut. Vene oli iso ja luotettava, vuosikymmeniä nähnyt työjuhta. Se oli juuri kunnostettu ja maalattu verenpunaiseksi. Peräänsä se jätti dieselin lemuna ja pahannäköisen savupilven, ja moottori oli kovilla, kun ajettiin täysillä kierroksilla liian pitkään. Koneen jyskytys kuulosti juuri siltä kuin ikälopulta dieselromulta saattoi odottaakin. Ääntä oli riittävästi, ja se oli aivan toista kuin nelitahtisten nykymoottoreiden hiljainen surina.

Tällä kauniilla veneellä oli kuljetettu Hangon ulko-saaristossa silakkaa, halkoja, pirtua, lautoja, tiiliä ja eläimiä – melkein mitä vain, mutta ei koskaan ennen ruhjottua ruumista.

Ruumista, joka oli vielä lämmin ja joka hengitti.

Vera Beckin musta lyhyt tukka oli sekaisin ja siinä erottui verta. Hänen kyntensä ja huulensa oli maalattu punaisiksi, sattumalta aivan samanvärisiksi kuin veneen kyljetkin.

Olen vielä elossa.

Vera raotti silmiään, enempään hän ei pystynyt. Hänen kehoonsa koski aina kun vene iskeytyi aallon pohjaan, jokainen töyssy ja jokainen isku repi häntä pois tästä maailmasta kohti toista ulottuvuutta. Vera yritti turhaan vaimentaa kädellään veneen iskuja.

Välillä hän ajatteli olevansa valmis kuolemaan, kuka häntä muka jäisi kaipaamaan ja mitä väliä sillä edes olisi. Kuollut on kuollut. Elävät jatkavat elämäänsä. Sitten hän ajatteli taas isäänsä – ei suinkaan miestänsä, kahta lastaan tai ex-puolisoaan – vaan isäänsä, jonka kanssa hän oli ollut vain vähän tekemisissä.

Olen vielä elossa, minähän tunnen saatanallista kipua. Hengittäminen on vaikeaa. Annanko oikeasti kaiken lipua pois, niin että saan vihdoin rauhan? Eihän kuoleminen ole vaikeaa, lopetan vain hengittämisen. Mutta jos kuolen nyt, en voi kostaa. Isä saa tehdä sen puolestani. Mutta ei se ole sama asia. Haluan kostaa itse. Haluan nähdä, kuinka joku kärsii ja katuu. Ja se joku en ole minä.

Ihana tunne, kosto.

Kalastaja huusi aina välillä jotain Veralle.

– Älä kuole, älä vielä, äläkä ainakaan minun veneeseen. Kalaonni menee!

Perään hän heitti pitkän litanian ruotsinkielisiä rivouksia. Satamajätkien ja kalastajien puheenpartta hän osasi käyttää, vaikka muutoin hän oli hiljainen suomalainen mies. Ehkä rumakin, mutta se oli kiinni katsojasta. Yksinäinen hän oli omasta halustaan tai sitten vain epäonnekseen.

Juuri nyt hän ei voinut irrottaa käsiään ruorista, ja mitäpä hän olisi voinut tehdä Veran hyväksi, lohduttaa hän ei aina-kaan osannut eikä antaa ensiapua.

– Taistele! Me palataan vielä! kalastaja huusi Veralle.

Miten niin me? Vera ajatteli. Enhän edes tunne koko miestä. Mitä se oikein puhuu?

Vera oli menettää jälleen kerran tajuntansa. Nyt hänkin kiroili, mutta vain ääneti mielessään, koska ei saanut ilmoille sanaakaan.

Kalastaja näki, kuinka Vera liikahti ja irvisti, sätki veneen pohjalla samalla tavalla kuin verinen lohi nytkähtelee vielä kuolemansakin jälkeen. Jäntevästi ja voimakkaasti, mutta vain refleksinomaisesti. Kalastaja ajatteli, että tuolla tytöllä oli vielä toivoa – toisin kuin hänellä itsellään.

Horisontissa, tumman taivaankannen alaosassa, erottui jo rakennuksia. Siellä oli Hangon kaupunki. Kalastaja näki myös meripelastusseuran veneen, sen isomman, joka lähestyi keula vaahdoten kuin räkäkätty tamma raviradalla. Ne ajoivat täysillä.

2

PÄÄTTYVÄN KESÄN TUOKSU

Ruben Waara nautti kauniista loppukesän aamusta ja sen tuoksuista pihallaan Östergårdinkadulla. Aamukaste ei ollut vielä haihtunut täysin. Hänen eilen leikkaamansa nurmikko tuoksui edelleen hyvältä. Elokuu oli jo puolessavälissä, ja tuntui että Hangossa kesä sen kuin jatkui ainakin ilmojen puolesta.

Tikapuut nojasivat vanhan pihlajan runkoon. Waara seisoi korkealla ja alkoi taas sahata puunoksaa ruosteisella käsisahalla. Ei sitä oksaa, johon hän nojasi, vaan viereistä.

Hän mietti työpaikkaansa, suurehkoa kuljetusliikettä, jossa hän toimi nykyään ajojärjestelijänä ja konttoripuolen yleisesimiehenä. Hänellä olisi ollut rahkeita enempäänkin, isompaan tehtävään, olihan hän ollut koko työuransa ajan tekemisissä logistiikkapuolen kanssa. Tämä työ oli pitänyt ottaa vastaan pelkästään rahan takia. Isän jättämä perintö oli kulutettu loppuun, eikä säästöjäkään ollut enää jäljellä.

Waara tiesi, ettei hän viihtyisi työssään kauaa, ellei hänestä tehtäisi pomoa tai ellei työnkuva muuttuisi parin vuoden välein. Hän oli lyhytjänteinen mies. Toki sekin riippui kulloisesta tilanteesta. Joskus hän oli myös jääräpäinen ja sinnikäs kuin piru itse.

Waara harmitteli, että kahden viikon kuluttua pitäisi palata töihin kesälomalta. Paluu arkitöihin potutti jo valmiiksi, ei vaan huvittanut, ei sitten pätkeäkään, olihan Waara tottunut elelemään vapaana miehenä pitkiäkin aikoja. Mutta nyt piti tosiaan tienata. Onneksi Waaran menot olivat pienet. Auto oli jo maksettu, eikä siitä ollut paljon kuluja. Niin kuin ei tästä satavuotiaasta velattomasta talostakaan, kunhan siihen ei tarvinnut tehdä remonteja.

Ajatuksissaan hän tuli siihen lopputulokseen, ettei hänellä ollut suuria huolia. Ei ainakaan juuri nyt. Silti paksun oksan sahaus ei edennyt ja sahakin jumittui siihen kiinni.

Waara oli niin uppoutunut ajatuksiinsa ja huterilla tikkailla pysymiseen, ettei huomannut, kun ex-vävy Janne Beck ilmestyi pihalle. Janne potkaisu tikkaita ja Waara säikähti pahanpäiväisesti.

– Perkele! Voisit varoittaa ennen kuin tulet potkimaan. Olisin voinut pudota.

– Koirasi on niin sokea ja kuuro, ettei se varoita sinua kulkijoista, Janne sanoi. – Kuka tahansa voi kävellä suoraan pihaan, ja se vain heiluttaa häntäänsä.

– Ei Bruno ole sokea eikä kuuro, saati mykkä, päinvastoin, se on viisas mutta vanha labbis.

– Tuskin noutaa yhtään mitään.

– Bruno aistii ihmisen olemuksen jo kaukaa ja haistaa, kuka on oikealla asialla. Tällä kertaa se armahti sinut, seuraavalla kerralla se voi purra munasi –

– Vera on sairaalassa, Janne keskeytti. – Hän joutui veneonnettomuuteen ja oli vähällä kuolla.

– Perkele, Waara parahti ja laskeutui tikkailta. Sahansa hän unohti puoliksi työstettyyn oksaan.

Janne kertoi lyhyesti kaiken minkä tapahtuneesta tiesi, eikä se ollut paljoakaan. Raaseporin sairaalasta oli soitettu

ja kerrottu, että Vera Beck oli tuotu sinne ambulanssilla Hangonkylän satamasta, johon hänet puolestaan oli kuljetettu meripelastusseuran aluksella. Veralle oli sattunut jokin onnettomuus ja hän oli saanut vettä keuhkoihinsa. Eräs kalastaja oli onkinut hänet veneeseensä.

– Jokin onnettomuus? Kuulostaa aika epämääräiseltä, Waara sanoi. – Mitä ihmettä Vera edes teki Hangossa? Helsingissä hän olisi pitänyt olla.

– En minä tiedä tämän enempää. Sain soiton sairaalasta ja tulin heti tänne, koska et vastannut puhelimeen.

Kun Waara ei sanonut mitään, Janne jatkoi:

– Nyt Veran tilanne on onneksi vakaa, joten eiköhän lähdetä Tammisaareen.

Waara nyökkäsi ja heitti puutarhakamppeensa liiteriin.

– Miksi he soittivat sinulle eivätkä minulle tai hänen miehelleen?

– En tiedä, taidetaan kaikki kolme olla Veralle kutakuinkin menneisyyden miehiä.

– Ai hänen miehensäkin? Waara hämmästeli, tämä oli erikoinen uutinen. Waara oli luullut Veran olevan ikionnellinen uuden poliisimiehensä kanssa.

– Vera pyysi hoitajia soittamaan minulle.

– Miksi? Luulin, että te ette ole väleissä, Waara sanoi.

– Ollaan viestiteltä viime aikoina, Janne vastasi mutta ei selittänyt tilannetta sen tarkemmin.

Kun Waara ei taaskaan sanonut mitään, Janne lisäsi:

– Ehkä he luulivat, että olen edelleen hänen virallinen miehensä, kun meillä on sama sukunimi, Beck.

– Kyllä minä tiedän teidän sukunimenne, Waara sanoi ja käynnisti kirkkaanpunaisen Jeppinsä, johon he olivat juuri nousseet. – Mutta onneksi Vera on ainakin sen verran kunnossa, että on pystynyt kertomaan nimensä.

Bruno, suklaanruskea labradorinnoutaja, jätettiin vartioimaan taloa, eikä sillä ollut mitään sitä vastaan. Päinvastoin, ehkä se ajatteli saavansa olla hetken rauhassa.

He ylittivät Hangon keskustaan johtavan rautatiesillan, juuri sen jota kutsuttiin Suomen eteläisimmäksi sudeksi, ja kääntyivät torinkulmalta kohti kävelykadun päätä.

– Otetaan Rea mukaan, Waara sanoi, kun huomasi Jannen ihmettelevän reittivalintaa.

– Missä hän on?

– Työpaikallaan kukkakaupassa tietysti, Waara sanoi ja sulki sitten suunsa.

Suhde Reaan oli edelleen mysteeri Waaralle itselleenkin. Hän ei halunnut puhua siitä, ei ainakaan Jannen kanssa. Parisuhdeasioiden käsittelyn Waara piti visusti itsellään.

Rea oli pari vuotta sitten ilmestynyt takaisin Hankoon ja hänen elämäänsä. Noin vain, varoittamatta. Yhtä yllättäen Rea oli ostanut kävelykadulta vanhan kukkakaupan vain koska se sattui olemaan myynnissä ja koska Rea tarvitsi työpaikan.

– Oletteko te taas riidelleet? Janne kysyi pienen hiljaisuuden jälkeen.

– Ei me riidellä koskaan. Minä komennan ja se tottelee.

– Tarkoitin sinua ja Reaa, en Brunoa.

– Mistä päättelet, että me olemme riidoissa?

– Kaunis elokuinen aamu, aurinko paistaa, mutta vain toinen puuhailee puutarhassa. Olkoonkin, että on maanantai.

– Miten niin? Waara ihmetteli Jannen pohdintoja.

– Rea sanoi kerran, että hän on onnellinen, kun saa puuhailta puutarhassa ja kun sinä olet siinä mukana tekemässä niin kuin hän käskee.

– Täytyyhän jonkun käydä töissäkin. Kukkakaupassa tosiaan riittää puuhaa, Waara puolustautui.

Totuus oli, että Waaran ja Rean suhde oli jatkuvassa käymistilassa. Aina välillä Rea halusi tehdä irtioton Waarasta, syystä tai toisesta. Silti he olivat muuttaneet taas yhteen, vaikka virallisesti asuivatkin eri osoitteissa. He olivat käyneet pitkiä yöllisiä parisuhdekeskusteluja kyllästymiseen saakka. Rean kanssa keskusteluista ei selvinnyt muutamalla murahduksella tai pään nyökyttelyllä. Hyvin pian Rea oli ilmoittanut, että Waaran suurin ongelma oli se, että hän oli aina samaa mieltä naisensa kanssa.

Pitäisi sinulla olla omiakin mielipiteitä.

Waara itse kutsui samanmielisyyttä rakkaudeksi.

– Ei se mene niin kuin luulet, Waara sanoi luettuaan ex-vävyensä ajatukset. – Emme me ole riidelleet, eikä Rea ole huilaamassa. Meillä menee varsin mainiosti.

– Niinpä, Janne tyytyi toteamaan.

Waara pysäköi kadulle elokuvateatterin takaoven luo, liian lähelle suojatietä, ja lähti kävelemään kohti kukkakauppaa. Mennessään hän nyökkäili vastaantuleville tervehdyksiä, vaikkei edes tuntenut kaikkia.

Myymälässä oli asiakkaita ja Waara odotti rauhallisesti vuoroaan. Rea järkyttyi kuullessaan Veran onnettomuudesta ja oli heti valmis lähtemään mukaan sairaalaan. Hän kirjoitti lapun suomeksi ja ruotsiksi, kertoi että olisi sairaustapauksen vuoksi muutaman tunnin poissa ja että avaisi kaupan taas neljältä.

Waara teippasi lapun lasioveen.

– Lisätään vielä puhelinnumero, jos vaikka tulee kiireellistä asiaa, Rea yritti, mutta Waara oli jo matkalla autolleen.

3

KYLMÄ TOTUUS

Matka Raaseporin sairaalaan kesti parikymmentä minuuttia. Waara oli kerrannut vähäiset tietonsa Realle, mutta sen jälkeen he olivat olleet vaiti.

Vastaanotossa heidän luokseen kiiruhti sairaanhoitaja. Kaikki nyökyttelivät toisilleen. Waara tunnisti punatukkaisen hoitajan, vaikka ei olisi halunnut, hän ei halunnut muistaa. Vuosia sitten he olivat käyneet kerran treffeillä, mutta siihen se oli jäänyt. *Ei ollut kipinöinyt.*

Sairaanhoitaja aloitti keskustelun ruotsiksi, mutta vaihtoi kielen heti suomeksi, koska tiesi, ettei Waara muuten ymmärtäisi mitään.

Kuin tyhjältä paikalle ilmestyi myös nuori lääkäri, joka täydensi hoitajan kertomusta siitä, etteivät he tienneet tapahtuneesta paljoakaan. Vain sen verran, että Vera oli pelastettu merestä Bromarvin saaristossa ja kuljetettu Hangossa annetun ensiavun jälkeen Raaseporin sairaalaan. Veran tila oli nyt vakaa. Hän oli kylmettynyt, hänen keuhkoissaan oli vettä ja hänellä oli ruhjeita pitkin vartaloa. Päässä oli myös syvä haava. Vera oli pystynyt puhumaan sen verran, että Jannelle tulisi soittaa ja että vain hänen isänsä Ruben Waara saisi tulla käymään.

– Siis minä, Waara sanoi varmuuden vuoksi.

– Tekin olette varmaan potilaan lähiomainen, lääkäri sanoi Realle, joka ulkonäkönsä puolesta olisi voinut olla Veran äiti.

Rea vetäytyi askeleen verran ja näytti kädellään, että lääkärin toteamus meni pieleen.

Nyt he istuivat vaitonaisina potilashuoneen perällä tuoleilla, jotka he olivat siihen jostain loihittineet. Verasta ei näkynyt kuin kasvot, muutoin hän oli peittojen ja siteiden alla. Letkuja risteili sinne tänne. Niissä valuvaa liuosta oli rauhoittavaa tarkkailla. Potilas oli järjestelmän sisällä, ja täällä tiedettiin mitä piti tehdä. Tippa kerrallaan takaisin elämään.

– Surullista, Waara sanoi pitkällisen hiljaisuuden jälkeen.

– Ei vaan iloista, Rea korjasi. – Vera on pelastettu ja hän on hengissä. Lääkärihän sanoi, ettei ole enää mitään hätää. Mustelmat kyllä paranevat, henkiset mustelmat tosin hitaammin.

Waara meni lääkärin ohjeiden vastaisesti Veran viereen ja kutsui häntä nimeltä. Ensin Vera ei reagoinut mitenkään, mutta liikkui sitten turvonneita huuliaan ja yritti sanoa jotain. Waara ei saanut mutinasta selvää.

– Auta, Vera sai kuiskattua.

Waaran sydän muljahti. *Miten ihmeessä?*

Hän sai sentään kysyttyä, missä onnettomuus oli tapahtunut.

– Bro, bro... kivi..., Vera yritti sanoa.

– Mitä? Missä? Waara kysyi ja kumartui lähemmäs.

– Anna Veran olla, Rea keskeytti. – Hänen täytyy levätä.

Rea veti Waaran takaisin istumaan.

– Nyt vain odotellaan ja tarkkaillaan.

– Minä en tarkkaile enkä odota, Waara sanoi ja nousi hermostuneena ylös. – Tiedon puute lisää tuskaa.

Waara halusi antaa Veralle rauhan ja he siirtyivät istumaan odotushuoneen penkeille.

Waraan päässä risteilivät sekalaiset ajatukset, hän muisti kuin eilisen päivän kaikki ne kerrat, jolloin Vera oli ollut lapsena sairas, jopa potilaana sairaalassa, eikä hän ollut osannut sanoa tai tehdä yhtään mitään. Silloin oli iskenyt aina syyllisyyden ja riittämättömyyden tunne, jonkinlainen ahdistus, tunne siitä, että oli toiminut liian usein väärin ja ollut väärään aikaan väärässä paikassa.

Waara ja Rea istua nököttivät vierekkäin, hiljaisina omissa maailmoissaan. Käytävän toisessa päässä Janne jutteli edelleen lääkärin kanssa.

– Janne yrittää iskeä tuon daamin, Waara totesi. – Käyttää tilaisuutta hyväkseen...

– ...vaikka ex-vaimo makaa sairaalassa, Rea jatkoi.

Waara vilkaisi Reaa, koska ei ymmärtänyt lausetta tai sen logiikkaa. Hän kuitenkin vain hymähti.

Lopulta Janne tuli heidän luokseen ja istuutui myös odotushuoneen penkille.

– Onnistuitko? Waara kysyi.

– Onnistuin, Janne sanoi ja hymyili hurmaavasti, juuri siten kuin vain hän osasi.

– Eikö Veran kohtalo kiinnostaa sinua lainkaan? Rea kysyi haastavaan sävyyn.

– Kiinnostaa, tietysti, sitähan minä juuri selvittelin, Janne vastasi ja nyökkäsi käytävän suuntaan.

– No johan on, Waara mutisi.

– Anders Backman, Janne sanoi.

– Kuka?

– Anders Backman. Se kalastaja, joka pelasti Veran, Janne sanoi ja hymyili itseriittoisesti. Hän ojensi Waaralle keltaisen muistilapun.

– Sain nimen lääkäriltä. Lapussa on osoite, mutta ei puhelinnumeroa. En saanut ongittua sitä numerotiedustelustakaan, joten meidän täytyy ajaa Bromarviin asti.

– Hienoa, Waara totesi.

– Kylälle ajaa vain puoli tuntia, mutta siitä pitää jatkaa ties kuinka kauas saaristoon, joten lähdetään liikkeelle.

Waara oli heti mukana. He sopivat, että Rea jäisi vielä hetkeksi sairaalaan seuraamaan Veran toipumista. Waara lähtisi Jannen kanssa etsimään kalastajaa Bromarvista.

– Mene kotiin vaikka taksilla, Waara ohjeisti Reaa.

– Kyllä minä pärjään. Täytyy joka tapauksessa mennä ainakin käymään kukkakaupalla niin kuin lupasin. Mutta tuokaa te mukananne kalaa, jos saatte. Syödään illalla yhdessä.

Matkalla parkkipaikalle Janne katsoi Waaraa merkitsevästi.

– Ette suudelleet.

– Ei tämän ikäisenä enää joka mutkassa nuoleskella.

– Näinköhän on? Janne sanoi ja nousi pelkääjän paikalle.

Waara ohjasi autonsa valtatielle.

– Onhan se mahdollista, että Vera on pudonnut veneestä ja satuttanut itsensä, Janne sanoi. – Mutta koska hän on aivan ruhjeilla ja päässä on iso haava, niin on tässä jotain, mitä emme vielä tiedä.

Waara katsahti Janneen, oli hetken hiljaa.

– Yksinkertaisin ratkaisu on se, että kaksi venettä on törmännyt toisiinsa.

– Mutta en muista Veran juuri koskaan ajaneen isoa moottorivenettä. Missä vene edes on? Ja missä ovat kaikki muut osapuolet?

– Etsitään nyt ensin se kalastaja, hän saa kertoa mitä tapahtui, Waara sanoi ja päätti pohdinnan.

Tammisaaren siltojen jälkeen Waara käänsi Jeppinsä kohti Saloa. Risteyksestä matkaa takaisin Hankoon olisi vain kolmisenkymmentä kilometriä, saman verran kuin nyt olisi Bromarviin.

4

ISOVELI VALVOO

Raaseporin poliisiasemalla Tammissaarella oli unelias tunnelma. Päivä oli ollut lämmin, eikä mitään merkittävää ollut tapahtunut. Kukaan ei ollut tappanut kaveriaan eikä kukaan ollut ajanut kolaria tai edes varastanut venettä. Ihmiset olivat joko tulleet laiskoiksi tai oppineet vihdoinkin nauttimaan kesän rippeistä.

Rikosylikonstaapeli Moona Steen käveli rikoskomisario James Millerin huoneeseen.

– Saako häiritä?

– Totta kai, meillähän on ovet aina auki, niin kuin tiedät.

– Emme onnistuneet puhuttamaan sitä sairaalaan tuotua naista hänen huonon kuntonsa vuoksi. Yritän Killisen kanssa uudestaan vielä tänään.

– Mikä siinä kiinnostaa? Miller kysyi. – Onko tapauksessa jotain, mistä minä en tiedä?

– Nainen on pahoinpidelty, tai sitten hän on ollut vene-onnettomuudessa. Täytyyhän asia selvittää.

– Onko tapauksesta tullut ilmoituksia? Onko ollut onnettomuuksia, tappeluja...?

– Ei mitään.

– Onko hänelle tehty muuta väkivaltaa? Miller kysyi yhä papereihinsa tuijottaen.

- Emme tiedä vielä, lääkäriä on kuultava.
- Samoin kuin uhrin löytäjää, Miller lisäsi.
- Tietysti. Lähden käymään heti Bromarvissa. Miller nosti katseensa kuin yllättyneenä.
- Miksi Bromarvissa?
- Uhri löydettiin sieltä. Hänet pelasti paikallinen kalastaja, Anders Backman.

Miller katsoi Moonaa kuin arvioiden. Hänellä oli jotain mielessä, mutta hän ei sanonut hetkeen mitään.

– Lähetä Bromarviin lähin partio, ei sinun kannata tuhata siihen aikaasi, Miller sanoi harkintansa päätteeksi ja siirsi papereitaan keskustelun loppumisen merkiksi.

– Jos menen kuitenkin itse, Moona väitti vastaan.

– Etkä mene, laita partio asialle. Mene sinä jututtamaan taas uhria. Vai onko jutussa sittenkin jotain erikoista?

Moona myöntyi mutta jäi vielä jahkailemaan huoneeseen.

Jostain syystä hän oli alkanut tuntea olonsa kiusaantuneeksi Millerin seurassa. Aiemmin he olivat tulleet paljon paremmin toimeen keskenään, vaikka olivatkin kotoisin täysin eri maailmoista. Miller oli helsinkiläisen rikkaan perheen poika, kun taas Moona oli lähtöisin vaatimattomista oloista Joensuusta. Miller oli käynyt kadettikoulun ja edennyt jo pitkälle oikeustieteen opinnoissaan. Tämä siis sen lisäksi, että he olivat lähes samanikäisiä ja he olivat valmistuneet poliiseiksi samalta vuosikurssilta.

Millerin raketinomainen nousu urallaan oli ymmärrettävää, olihan hän älykäs ja hyväkuntoinen. Ennen kaikkea hän oli kuitenkin mies. Joku olisi saattanut kutsua Milleriä kiipijäksi tai hikipingoksi, mutta Moona ei ajatellut niin. Miller oli yksinkertaisesti syntynyt kultalusikka suussa ja kaiken lisäksi hän oli ollut onnekas.

Herkkupala tunnelmallisen Hangon, Ruben Waaran ja jännityksen ystäville.

Hankolainen elämän sekatyöläinen Ruben Waara on uuden edessä. Hänen on käytävä lapionvarteen, sillä säästöt ovat loppu. Kun tytär Vera joutuu pahoinpidellyksi Bromarvin syrjäisellä kivilaiturilla, Waara löytää itsensä myös etsivän hommista. Hangossa ja sen lähiseuduilla on jälleen tapahtunut rikos, jonka Waara uskoo voivansa selvittää itse.

Matti Remeksen rikosromaanissa hehkuu elokuinen Hanko, jossa kovan luokan rikolliset pyörittävät laittomia bisneksiään kauniin kulissin suojissa. Viattomatkin saavat luvan varoa, mikäli haluavat säilyttää henkensä.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5026-7

PÄÄLLYS: MÄRKKO TAINA

PÄÄLLYKSEN KUVA: TOMI PARKKONEN